

Zpracovaly: Adéla Mládková, Denisa Nováková, Michaela Seidlová

Vyučující: Mgr. Pavla Drážná

Škola: ZŠ Gutova

PŘÍBĚH PANA VIKTORA PARKÁNA

„Jmenuji se Viktor Parkán, narodil jsem se 17. května 1946 v Praze, záhy jsme se přestěhovali, na začátku 50. let, do Teplic, následně do Liberce.

Po maturitě jsem chtěl jít studovat na stavební fakultu. Přesto, že jsem zkoušky složil dobře, nebyl jsem přijat, protože jsem neměl ze školy doporučení, takže jsem nastoupil ve Vínohradském divadle, tam jsem pracoval 12 let.“

Během své práce v divadle pan Parkán absolvoval základní vojenskou službu v letech 1966-1968, což znamenalo, že ho vojska Varšavské smlouvy zastihla na vojně. Spousta lidí v té době emigrovala, protože nechtěli po roce 68 riskovat potíže s režimem. Parkánovi se také zamýšleli nad tím, jestli emigrovat, nebo ne.

„Mně se teda nechtělo, ale nikdy jsem se s tím prostě nesmířil, s tou okupací a s tím nastoleným stavem, kterému se říká normalizace - což je strašný slovo úplně.“

Spolupracovníci pana Parkána, kteří bývali odpůrci režimu, začali vstupovat do komunistické strany, jelikož se báli o svůj majetek a svobodu nejen svou, ale i svých blízkých. Pan Parkán se s tímto chováním neztotožňoval, a proto odešel z divadla. Jeho názor na režim byl totiž odlišný.

„No já jsem samozřejmě měl možnost sledovat to dění v tom divadle před rokem osmašedesát. Ten rok osmašedesát jsem tam nezažil, protože jsem byl na tý vojně, ale zase jsem tam zažil ty následný roky a byla to naprostá katastrofa, to co se tam prostě dělo, jak ty lidi prostě obraceli kabáty na sobě a nebyl to jako doopravdy hezkej pohled.

V té době jsem měl možnost se seznámit s dopisem, který napsal Václav Havel Gustavu Husákovi a to si myslím, že byl teda zásadní text, kterej mě ovlivnil, protože autor tam jazykem, kterému každé rozuměl, řekl přesně všechno, co se tady v tý zemi v tý době dělo...

... a do toho přišla Charta, ztotožnili jsme se s Chartou a okolnosti nás prostě vedli k tomu, že půjdeme z Prahy.“

Po podepsání Charty v roce 1977 se pan Parkán přestěhoval i se svojí rodinou do Řepčic na Litoměřicku. Jeho nové bydliště se stalo útočištěm pro mladé odpůrce režimu. V životě Parkánových byly ale i veselejší chvíle.

„Protože jsme s tím životem měli hodně spojený to, že se si leccos vyzkoušíme, protože to je zajímavý, tak jsme měli taky třeba i prase jednou. Pořídili jsme si selátko, jenže neměli jsme žádný pozemky, takže to bylo teda velmi komplikované, no a mluvím o tom, protože když jsme dělali zabíjačku, tak o tom se samozřejmě StB dozvěděla a mně se tam málem

nepodařilo přivést řezníka. Nakonec teda jako jo, ale z hostů, který tam měli přijet, se tam dostal jenom Vašek Malý, kterému řidič autobusu zastavil mimo zastávku a on vyskočil z autobusu a skočil do branky a policajti měli smůlu.“

Komunistům se nelíbilo ani shromažďování mladých lidí v domě Parkánových. Provádění domovních prohlídek u Parkánů nebylo ničím výjimečným, několikrát je i vyslychala StB. Pan Parkán poté vystřídal mnoho zaměstnání, protože chartisti nemohli vykonávat jinou než podřadnou nebo velmi náročnou práci. Přesto všechno byl ale velice rád, že se poznal s mnoha milými a úžasnými lidmi.

Po revoluci v roce 1989 se pan Parkán k práci v divadle už nevrátil. Začal pracovat jako distributor časopisu Respekt. Nějaký čas byl zaměstnaný také na ministerstvu vnitra.

„Já jsem záhy potom začal dělat pro Respekt distribuci. Tenkrát se to jmenovalo Informační servis, vzniklo to jako informační servis už jako v Listopadu, dělalo se to na koleně v Praze v galerii u Řečických.

V létě 90, když vlastně začali nepokoje nějak v Rumunsku a odtud přišla první vlna uprchlíků z Rumunska, tak Rumla vláda jmenovala zmocněncem vlády pro uprchlíky a on si potřeboval vytvořit prostě nějaký sekretariát, který mu bude tu agendu zajišťovat, tak mě oslovil, jestli to nechci jít dělat.

Tak jsem si řekl, že to zkusím, tak jsem tam nastoupil 22. srpna 90 na to vnitro, můžu vám říct, že to byly nejtěžší chvíle mého života, protože v té době tam ještě prostě byla spousta těch minulých zaměstnanců, to jako opravdu měli vepsaný jako ve tvářích, co jsou zač...

a tenkrát to bylo šílený, no nic méně jako bylo to potřeba, no začal jsem tam pracovat a myslím, že jsme tam udělali jako dobrou práci pro to.“

Příběh pana Parkána nás nejen zaujal, ale i překvapil a nabídl nám nový, zajímavý pohled na dobu totality. I přes všechny těžké chvíle v životě, které prožil, je pan Parkán milý, optimistický a příjemný člověk. Jsme rády, že jsme měly možnost jej poznat.